

слаба, въ края — силна. Само любовта на майката къмъ детето е еднаква презъ всичкитѣ му възрасти — като започнете отъ времето, когато детето е било още въ утробата на майка си и свършите до неговата крайна възраст. Единъ 90-годишенъ свещеникъ често се обръщаль къмъ своя 60-годишенъ синъ съ думитѣ: Моето момченце! — и го потупвалъ по гърба. Той не виждалъ предъ себе си възрастенъ човѣкъ, съ побѣлѣли брада и мустаци, но виждалъ малко момченце. Сжщитѣ отношения сжществувать и въ Божествената любовь. Тя нѣжно се обръща къмъ своитѣ деца съ думитѣ: Синко, моето момченце! Докато хората се заблуждаватъ отъ външната форма на нѣщата, животътъ нѣма смисълъ. Всѣки, който остарява въ живота на любовта, върви въ човѣшкия пжтъ; всѣки, който отслабва въ знанието, върви въ човѣшкия пжтъ; всѣки, който грѣши въ живота си, върви въ човѣшкия пжтъ.

Два пжтя има въ живота: човѣшки и Божественъ. Нѣкой се извинява и казва: Ще ме извините, азъ съмъ малко рѣзъкъ, грубъ, имамъ слабости. — Нѣма защо да се извинявашъ, но кажи си истината: Азъ вървя въ човѣшкия пжтъ. Благородството на човѣка се изразява въ постоянното му корегиране. Като направи една погрѣшка, благородниятъ човѣкъ казва: Това е човѣшко — и го туря настрана. Като направи нѣкое добро, той казва: